

Едуард Дајч

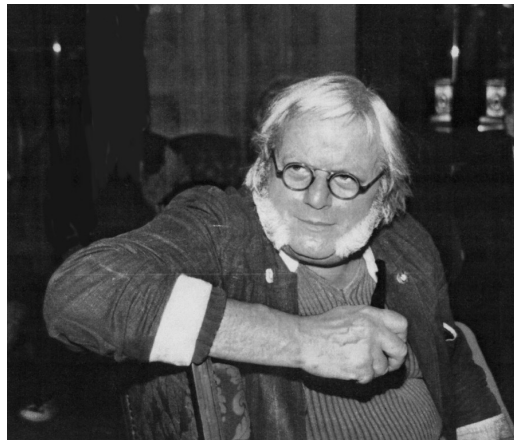
ЦРВЕНА КЊИГА
О СРПСКОМ ПИТАЊУ

или

ПРОПАДАЊЕ И ВАСКРС
СРПСКИХ ЛИБЕРАЛА

Наставак “плаве” и “беле” књиге

Политичка драма у три чина

Др ЕДУАРД А. ДАЈЧ (1948 –), лекар (спец. анест. и реан.), историчар (природних) наука, драмски писац, рођен је у Београду у коме је и све школе завршио.

Драме: *Седморица (војсковођа) против Тебе, Антигона на Колхиди, Плава књига о српском јунању* (са др Владаном Ђорђевићем), *Бела књига о српском јунању* (такође са Владаном), *Посијанак континентала и океана*.

Сатирске игре: *Сонетиана, Белерофон*...

Епопеје: *Херојски хексабиблон* (8.500 стихова), *Херојски додекабиблон* (7.500 стихова)...

Преводи и реконструкције: Хомерова *Одисеја* (12.500 стихова), Еврипидова *Ипсила* (1.800 стихова), Казантзакисова вежбања...

Историја науке: *Еразисирај са Самоса – антички Харвеј, Алмеон из Кројона – отац научне медицине*...

Роман: *Грађанска историја*.

Едуард ДАЈЧ

ЦРВЕНА КЊИГА
О СРПСКОМ ПИТАЊУ
ИЛИ
ПРОПАДАЊЕ И ВАСКРС
СРПСКИХ ЛИБЕРАЛА

Наставак “плаве” и “беле” књиџе

Политичка драма у три чина

ЛИЦА:

ПОЧАСНИ ПРЕДСЕДНИК СТРАНКЕ (Академик Никола Милошевић)... 70 година, час живахан – час клонуо, већ како му одговара, носи плаву кошуљу, беле еспадриле и три пара наочара које стално мења. Оставља утисак Волтера како га замишљају гимназијалке.

ПРЕДСЕДНИК ГЛАВНОГ ОДБОРА У НЕОПОЗИВОЈ ОСТАВЦИ (Проф. Коста Чавошки)... 60 година, мали, баџаст, снажан, прпошан, са наочарима, стално се цери и прича вицеве.

БИВШИ ПРЕДСЕДНИК СТРАНКЕ (Проф. Слободан Петковић)... 60 година, руменог лица и носа, отменог и срамежљивог држања, симпатично муца.

БИВШИ ПРЕДСЕДНИК ИЗВРШНОГ ОДБОРА (Адвокат Пера Павловић)... 70 година, дебео, ведре појаве, румено-модрог лица. Све на њему пуца, стално говори “о марксисти, марксисти, маму ли вам бољшевичку”.

В. Д. ПРЕДСЕДНИК СТРАНКЕ (Г. Мали Радојица)... 40 година, мали човечуљак, ћелав са раскопчаном кошуљом из којих вире локне веће од оних са главе. Говори тихо ал' полетно.

ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА СТРАНКЕ (Проф. Љуба Јацић)... 45 година, леп, елегантан, са тиком – стално трепће.

ПОРТПАРОЛ СТРАНКЕ (Др Едуард Дајч)... 55 година, дебео, снажан, са ретком ал' разбарушеном косом и бакенбардама. Обучен час у тиролско, час у тропско одело са шлемом или без њега. Виче к'о магарац и пуши дебелу лулу.

ПРЕДСЕДНИК НДС (Др Слободан Вуксановић)... 40 година, лица између “покер фејса” и Мајкла Џексона (ни црнац ни белац, ни мушко ни женско), заправо “чисто лице Србије”. Лепо говори ништа. Обучен у црно листер одело и зими и лети, као и сви из његове странке.

ПОДПРЕДСЕДНИК НДС (Г. Јанковић)... 50 година, изузетно дебео – личи на медузу обучену у црно листер одело 6XL. Говори као “мила мајка” а прогутао би вас као муву.

ДУХ ПРЕДСЕДНИКА ДСС (Др Војислав Коштуница), етеричан, бес-телесан, као и сви духови. Јавља се изненада, одозго, говорећи значајним гласом безначајне ствари нпр. како направити добар чај за простатичаре – прави вођа за Србију!

П. С.

Свака сличност и подударност имена и догађаја је потпуно случајна и све је плод измишљотине писца, односно све су ово пишчеве измишљотине.

СЦЕНА: Правоугаона соба са страначким, хришћанским и монархистичким инсигњама, слике Њ.К.В. Аце Дебоса, Саше Петровића, и Драже Михајловића уз понеку умрлицу. Прозори са витражима у југенд-стилу. За столом, такође правоугаоним, седе, попут апостила, челници странке, са почасним председником, као Христом, у средини.

ЧИН ПРВИ

СЦЕНА – најред ошћана.

ЛИЦА – најред иобројана осим В.Д.П.С. (Малоџ Радојице), ПНДС (Др Слободана Вуксановића), ППНДС (Г. Јанковића) и ДУХА.

Почасни иредседник (у даљем итекстју П.П.), мењајући наочаре иолако иијуцка чај од нане. Зайочине:

НИКОЛА: Ми смо, као што се зна, последња нада Србије. Ми смо грађени од нарочитог материјала, ми смо они који сачињавају милионску армију, армију друга Лењина, пардон, друга Драже, пардон, ђенерала Драже. Ма није то важно – све су то будале за разлику од нас који смо мудри и часни људи а не као онај наш некадашњи члан Милан Божић, који ми је био толико драг али ме је издао и пришао оном Вуку. И опет одговарам ја Милану на оно његово “ко хоће морал нек’ се не бави политком већ нек’ иде у цркву” овим мојим оригиналним цитатом као што су и сви цитати које наводим, пошто ништа не уздиже човека на ступањ Ерудите као цитат, тако вели Вегечијус у књизи “Приручник за кафанске стратеге” издање “Југоисток”, Београд 1943. Дакле, одговарам ја Милану Божићу овим: “ко хоће неморал нека се не бави политиком и нек’ иде у куплерај”...

Председник Главноџ одбора у неошозивој осшавци (у даљем тексту П.Г.О.):

КОСТА: Ми овде говоримо о нашем изласку на децембарске изборе а не о моралу иако ме моралне скрупуле спречавају да предводим странку. Ово је моја трећа странка: био сам члан Савеза комуниста али никад нисам јахао попа, био сам оснивач Демократске странке али се нисам обогатио, а због покојног Саше (окреће се ка слици Саше Петровића и прекрсти), Бог да му душу прости, дошао сам у Српску либералну странку знајући да је губитничка од самог почетка, али има ли ичег јуначнијег него водити битку за коју знате да је изгубљена...

Заменик иредседника сшранке (у даљем тексту З.П.С.):

ЉУБА: Ја сам кум Српске либералне странке, ја сам се тога први сетио да бисмо се разликовали од радикала, иако то Шешел једнако изговара, а и од оне Либералне странке из Ваљева која је недавно свој назив продала оном Марковићу са лептир машном кога је ономад тукао онај гломазни радикал који је после прогледо и постао демохришћанин...

П.П.С. Не поменуште “Либерале Србије” странку министра полиције
(Никола): којима је либералан само однос према криминалу...

Бивши председник Извршног одбора (у даљем тексту Б.П.И.О.):

ПЕРА: Ма то је странка ваљевске УДБЕ и цигана из Драгиња – то су богати цигани, циганска аристократија, чудо што су са тим большевицима, маму ли им большевичку!

П.Г.О. Али, већ рекох да у С.Л.С. нисам веровао, веровао сам само, ех,
(Коста): “прва љубав не рђа”, у комунистичку, пардон, Демократску странку чији сам статут и програм начинио. Ех, то су била времена или како се то американски каже

(Ту зајоче џевати):

Those where the days, my friend,

We tonight it never end,

tra, la, la, la, la, la... tra, la, la, la, la, la...

П.П.С. И тај Милан Божић мене тако да изда! Ма не мене, већ морал и истину, дакле Србију, пошто је једино морал спас за Србију а не донације страних сила и Сороша. Ето онај Небојша Попов, бициклиста, страни плаћеник и стара комуњара! Млађи, додуше, од мене, пардон, хоћу рећи, млађи је, биолошки, као човек, ал’ је већа комуњара, пардон, он је још увек комуњара али ја већ одавно, скоро четрдесет година, нисам, а признаћете господо то је ваљда довољно времена да се спере буђ комунизма. Уствари ја комуњара никада нисам ни био, можда у раној младости, у праскозорју живота, у нитима михољског лета.

Портићарол сџранке (у даљем тексту П.С.):

ДАЈА: Ма немојте предубоко анализирати прошлост, господине академиче. Имају Грци једну мудру изреку: “Када се скорено говно чачка – оно засмрди!” Ви знате да вас ми поштујемо и да је то основни разлог постојања ове странке, то је њен темељ: неограничено дивљење и поштовање према почасном председнику нашем Волтеру и Шатобријану...

Ту сви усџају и џочињу да џајшу и кличу П.П.С.-у, који се насмеши и диже да би се сџишиало одушевљење.

П.С. А што се професора Небојше Попова тиче, дакле професора
(Даја): Попова а не бициклисте Попова, од страних донација он добија само понеко кило бајатог норвешког лососа и нешто пара за свој лист “Република” која се дели цаба по босанским махалама и руским тајгама...

- П.Г.О.
(Коста): А госпођа Наташа Кандић – зар она није плаћеник У.Ч.К.-а, верујте ми, ја имам своје изворе!
- П.С.
(Даја): Гђа Кандић само узима новце из истог извора одакле их узима и У.Ч.К.-а и на тај начин смањује њихов новац за џебану – што њој више у џеп то њима мање за експлозив!
- П.П.С.
(Никола): Господине Дајч, још ћете нам рећи да је она на тај начин прави патриота! Којешта – она је гора чак и од Милана Божића! Он може да пије вискија више и од покојног Зуке Џумхура – зато је отишао код оног Вука, дражи му је виски од чаја од нане.
- П.Г.О.
(Коста): Имам ја своја обавештења, докторе Дајч. Ви сте виђени да пијете кајсијевачу у редакцији “Републике” и то не само једном, уосталом постоји и фотодокументација о томе.
- П.С.
(Даја): То му није од донација – Небојша сам пече своју кајсијевачу. Одлична је то кајсијевача, господо, но ја и поред тога нисам прешао у Грађански савез иако је кајсијевача патриотскија од вискија.
- П.П.С.
(Никола): Ех, да, ту сте, господине Дајч, били непоколебљив а не као онај Милан Божић коме је виски био дражи од нане и мајчине душице.
- П.Г.О.
(Коста): Но ипак, докторе Дајч, ви се стално виђате са бившим министром културе Миодрагом Ђукићем и пијете виски у Позоришном музеју. Имам ја свуда своје обавештајце, ето из тог музеја госпођу оберкустоса Ксенију Шукуљевић-Марковић, жену покојног Либерта Марконија, који је, прича се, сломио врат при паду низ степенице у присуству исте и ону другу госпођу кустоса Марковићку, жену покојног Боде Марковића који се утопио у језеру Ван у подножју родног му Арарата у потрази за Нојевом барком – то ми је јавила моја веза из Јерменије.
- П.С.
(Даја): Ђука није више управник позоришног музеја већ професор историје светских религија на Академији уметности браће Каррић, и не пијемо више виски већ понеко пиво на Чубури...
- П.П.С.
(Никола): И тај Ђука је мене издао, а не само Милан Божић! Чим је постао министар престао је да пије чај од нане и почео да пије “Џек Данијелс” са вама, господине Дајч!
- П.С.
(Даја): Ја нисам познавао Ђуку за његовог министровавања него тек касније када је постао управник Позоришног музеја. И нисмо пили “Џек Данијелс” већ “народног учитеља по Васи Пелагићу” (“Тичерс”).

- П.Г.О (Коста): Имам ја своја обавештења. Пили сте тамо и “Грант”, а није “народни учитељ” већ “народни лекар”.
- П.С. (Даја): Тај “народни лекар Васе Пелагића” је више Срба отерао у смрт од свих оних ратова са Турцима. “Ставите врућ ћерпић ако вас боли стомак” и ето вам перфорираног апендицитиса!
- П.Г.О. (Коста): Ја све знам – имам своје људе. Ето, рече ми Небојша Павковић док смо обилазили трупе по његовим вилама и вежбе људи-жаба по цакузама, да је Ђука био инструктор каратеа америчким маринцима, непалским гуркама и дајацима са Борнеа пре но што је постао професор упоредне теологије и светске митологије.
- П.П.С. (Никола): Маните се тог Ђуке! Ја вам говорим о вероломном Милану Божићу – издати због Вучјег вискија, срамота!
- П.Г.О. (Коста): Али несрећни Вук је преживео толико робија и најмање четири атентата!
- П.С. (Даја): Ја знам само за три: онај на ибарској цади, онај у будванском будоару и онај у новопазарском хамаму...
- П.Г.О. (Коста): Занимљиво. Ја не знам за тај у новопазарском хамаму али знам, осим она прва два за које читав свет, осим Слободана Милошевића, зна, и за претходна два: “смедеревски намештај” када су љотићевци предвођени Небојшом Пајкићем са моноклом и оним дебелогузим Боканом са хеланкама, покушали да га утопе у нужнику пререзавши даске, као и онај када је госпођа Илка пробала да га устрели у београдској Саборној цркви...
- П.П.С. (Никола): Ма то је био краљ Милан а не Вук. Откуда то да Вуку приписујете атентате на краља Милана. Додајте му онда и оне атентате на Михајла и Александра и реците да је за длаку измакао сабљи у Кошутњаку кад је уместо њега рањена Катарина Константиновић, потоња Блазнавац, а за коњски нокат избегао метак у античкој Масалији, родном граду Питије Морпловца, управо онај метак који је убио Луј Бартуа...
- Б.П.И.О. (Пера): Ма најопаснији је онај који је организовао Чеда Пенезић на ибарској цади, маму му болшевичку!
- П.Г.О. (Коста): Како то да Чеда Пенезић организује атентат на самог себе? Којешта! Тај атентат су организовала браћа Мишковић али Чеда Пенезић није погинуо већ се крије међу жировима у “Крмиво-продукту”! Управо на месту које му приличи!

- Б.П.С.
(Петко): У праву је господин Пера Павловић. Вука је покушао да убије мој министар пољопривреде али је грешком тада погинула она несрећница. То ја бар знам, пошто сам помоћник министра за водопривреду, риболов, жаболов и пужарство.
- П.П.С.
(Никола): Господине Петковићу, дајте оставку у влади! Зар због бедне министарске плате да оставите на цедилу Српску либералну странку!
- Б.П.И.О.
(Пера): Ваш министар, професоре Петковић је снајца, а његова жена, Стака, ментор професора Љубише Ракића и академика Матије Бећковића...
- П.Г.О.
(Коста): Ма није то тај Веселинов већ онај други, није то Јован већ Драган. Први је имао тршаву косу, док овај други има бујну косу и браду као Бакуњин.
- Б.П.И.О.
(Пера): Све су то бољшевици, маму им бољшевичку!
- П.П.С.
(Никола): Дајте оставку господине Петковић! Дајте оставку!
- П.Г.О.
(Коста): Онај други Веселинов, што личи на руског мужика жели да отцепи српску Војводину коју је успоставио војвода Стеван Шупљикац а бранио Светозар Милетић, и још увек је брани!
- Б.П.И.О.
(Пера): И тај Веселинов је снајца, мајку му снајдерску и бољшевичку, као што је Броз шлосер, мајку му шлосерску и бољшевичку, онај Ранковић абација, мајку му абацијску и бољшевичку, док је онај Ђосић завршио воћарско-калемарски курс, маму ли му калемарску и бољшевичку! Калемар и бољшевик председник Србије – којешта!
- П.Г.О.
(Коста): Ја имам своје информације – председник Србије је госпођа Наташа Мићић из Косјерића крај Ужица – то је четнички крај.
- П.С.
(Даја): Је л' то она рићокоса са најлепшим ногама на западном Балкану?
- П.П.С.
(Никола): Није! То је она што муче и риче, не пере косу и што је извршила државни удар спречивши Воју да дође на власт! Гора је она и од Милана Божића који попије флашу "народног учитеља", како то ви, господине Дајч, кажете, и то до пет поподне, до "ти тајм"-а. Ех, Милане, Милане!
(Па онда зайоче њевајчи)
"Због конзерве и због проје, ти издаде земље своје, због конзерве талијанске, проли крвце партизанске!"

- Б.П.И.О.
(Пера): Окан’те се тих бољшевичких песама, маму ли им бољшевичку!
- П.П.С.
(Никола): Краљ Петар није смео шебој да засади у својој башти – то је демократија, господо; а не онај буквар са светим Савом што намигује к’о вавилонска курва и Вуком са језиком циновског мравоједа...
- П.Г.О.
(Коста): Ја имам своје обавештајце: тај буквар је писао Раша Кнежевић, ноторни алкохоличар и страни плаћеник...
- П.П.С.
(Никола): Није Раша већ Гаша; Раша је онај Раша Попов, покварењак који глуми глупог Августа, рођак оног Небојше Попова – бициклисте, који издаје “Републику”, док је Гаша онај Гаша Кнежевић, ноторни алкохоличар, како га ви Коста лепо описасте. Него, где је овде чај од нане – уста ми се начисто осушила!

Сви пију чај од нане.

КРАЈ ПРВОГ ЧИНА

ДРУГИ ЧИН

Сцена ишћа, лица ишћа (недостџаје само Б.П.С.)

П.Г.О. (Коста): Ако сте попили ваше нане да наставимо са седницом главног одбора...

Б.П.И.О. (Пера): Извини, Коста, ја морам до председничког кабинета – простата ради.

П.С. (Даја): И ја морам – код мене је, изгледа, почело прерано. Зар у цвету младости да будем простатичар?

П.Г.О. (Коста): Ја имам своја обавештења, докторе Дајч. Прво, за увећану простату је најбољи тзв. “дедин чај са Бесне кобиле” и друго, ви сте јутрос попили уз доручак ону флашу пластичног пива што пију хамали лети. Будите, дакле, мирни, и спокојно прошетајте до председничког кабинета.

П.П.С. (Никола): Ја сам овде најстарији међу вама, најближи вечним ловиштима где бивши комунисти јашући неоседлане мустанге, лове буфале и спремају пемикан*. Да ли сте ме икад видели да, попут госпде Павловића и Дајча, трчим у председнички кабинет? Наравно, не. То је зато што сам и у овим одмаклим годинама, када за вратом осећам ледени дах црне смрти, остао привржен дисциплини ране младости док сам градио пругу Брчко-Бановићи и Шамац-Сарајево, ја сам градио пругу а пруга је изградила мене. А после сам прогледао...

П.Г.О. (Коста): Сви смо ми градили ја л’ пруге, ја л’ путеве и напоследку прогледали. Него шта ћемо радити за ове изборе – новембар је на измаку а они су за месец дана.

П.П.С. (Никола): За излазак на изборе неопходно нам је, барем, милион евра. Ко то положи – води странку!

В.Д. њредседник сџранке (у даљем тексту В.Д.):

В.Д. (Радојица): Ја немам милион евра али имам добру вољу а упоран сам као теријер. Због своје упорности и динамичности сам и напустио интерну ДСС.

* Пемикан –индијанска храна. Сушено или у прах претворено месо буфала (заправо америчког бизона) која се кува у води – нека врста концентрата за “буфало супу”. прим. писца

П.Г.О.
(Коста): Имам ја своје изворе. Ето, ономад, кад сам се враћао са Бесне кобиле где сам набрао “дедин чај” срео сам у једној вододерини веома добро обавештеног човека који разносећи простатичарима чајеве сазна свашта. Просто је невероватн шта човек може сазнати кад продаје “дедин чај”, повлака, “без старца нема ударца”. Та женска очекивања су оправдана пошто старцима треба доста до...

П.П.С.
(Никола): Господине професоре Чавошки, овде међу нама има и дама, како би рекао господин Лабус, и ваше примедбе нису умесне. Ограничите се, дакле, на информације од разносиоца “дединог чаја” а не на анализирање старачког полног живота.

П.Г.О.
(Коста): Драги Никола, од полног живота се побећи не може пошто је он у сржи политичког живота, баш као и новац. Дакле, да будем прецизан, ви сте, мали Радојице, напустили странку Војислава Коштунице због тога што је њен подпредседник Шами из љубави према тетки господина Михајлова поставио овог за партијског говорника у народној скупштини. А тај Шами је постао подпредседник ДСС-а уместо оног несрећног Милана Ст. Протића који је због тога начисто пролупао и у Белој кући у Вашингтону, у овалном салону покушао да пиша у ћошку због чега је срамно протеран...

П.П.С.
(Никола): Одлично. Господине мали Радојице – ви ћете нас повести у изборну победу...

А њада њорџијарол сџранке зајева:

П.С.
(Даја): “Што пропусти стари Вујадине
(то сте ви, академиче Милошевићу)
то дочека Дели Радивоје,
што пропусти Дели Радивоје,
(то сте ви, професоре Чавошки)
то дочека Мали Радојица,
што пропусти Мали Радојица,
(то сте ви Мали Радојице)
то дочека дијете Гријуца
(то сам ја, Дајч Едуард)...”

П.Г.О.
(Коста): Дијете Грујица од сто кила и педесет година!

П.С.
(Даја): Дијете Грујица од 110 кила и 55 година, професоре Чавошки!
Дијете Грујица је порасло од оних хајдучких времена до данас.

П.П.С. (Никола): Да бисмо победили на изборима морамо се ујединити са блиском нам странком.

З.П.С. (Љуба): Ја сам већ предузео кораке за уједињење са ДСС...

П.П.С. (Никола): Ма хајте молим вас, професоре Јацић. “како ће бува да приједини слона” како рече Ј. В. Стаљин на наговештаје присједињења Украјине прикарпатској Украјини, тада у саставу Чешко-словачке републике. Ја сам имао на уму Народну демократску странку Мићуновићевог сестрића и мог ученика др Слободана Вуксановића који је докторирао на теми “Књижевни рад Нићифора Нинковића – бербера кнеза Милоша”. “Ивер не пада далеко од кладе”, а у овом случају од две кладе – то је “млад човек који обећава”, баш као што некада беше мој несрећни презимењак...

П.Г.О. (Коста): Ја имам своја обавештења – Вуксановић је докторирао на књижевном делу Адама Пуслојића о рајачким пивницама и крајинском вину, и као награду за то прима председничку плату од своје сиромашне странке која је за општинске изборе у Пироту и Грделици потрошила више пара него Бушов брат за гувернерске изборе на Флориди...

Б.П.И.О. (Пера): О марксисти, марксисти, мајку вам бољшевичку! Зар странка да плаћа председника? Па ваљда председник треба да плаћа и помаже странци а не она њему!

Враћа се нагло ошћарају и у собу иродиру иредседник НДС др Слободан Вуксановић (у даљем ићексиу П.НДС.) и иодиредседник НДС љ. Јанковић (у даљем ићексиу ПП. НДС.).

П.НДС. (Вукса): Чујем да ме помињете – “добар глас далеко стиже, за добрим се коњем прашина диже!”

П.С. (Даја): Је л’ то из оног вашег знаменитог рада “Народне пословице Тимочке крајине” који је задивио Сорбону и целу научну Француску, оног рада за који је Сартр, иначе цимер академика Милошевића из доба париске комуне и крагујевачког црвеног барјачета, дакле, саборци са барикада, научни рад за који је тај Сартр, без околишења, рекао да је то најбољи рад који се појавио после рада професора јестаственице Живојина Ђорђевића “Паук косац из Тимочке крајине”...

П.НДС. (Вукса): Да, да, признајем да сам геније, то је тај рад.

П.НДС *џрли се и љуби са П.П.С. и седа. Покушао је да седне и ПП.НДС – џ. Јанковић али збоџ неверовашно широких саиџ није усїео да се уџлави у сїиолицу. После више їокушаја он усїева у їиоме али више не може да се ишчуїа из сїиолице, їиџ немоћно їрчкара носећи је на задњици. Тај їризор, дабоџме, све веома забавља. Ту смешну сцену, најокон, їрекида др Слободан Вуксановић.*

П.НДС.
(Вукса): Седи, бре, већ једном. Немој више да лепршаш.

ПП.НДС.
(Јанко): Ево, сео сам, господине председниче, сео сам.

П.НДС.
(Вукса): Но, дакле, где смо стали. Аха, идемо заједно на изборе, ми и ви, тело и глава, снага и ум, материје и енергија и победиће живот, пошто је живот, како то Анри Бергсон, иначе цимер мог професора Милошевића из Париза под бомбама из цепелина и гранатима дебелих берти, како, дакле, Анри Бергсон рече, “живот је кратак сусрет материје која кружи и енергије која протиче”. Победиће, дакле, живот, победићемо ми, НДС–СЛС, победиће “чисто лице Србије” и настаће царство Господње од тада до краја времена! И зато...

Неоїисиво буран айлауз їрекида џоворника коме се на Басїер Киїон лицу залелуја нешїио налик на осмејак.

П.П.С.
(Никола): Претходно ћемо разговарати са Војом Коштуницом за кога сам у кампањи за неуспешне председничке изборе 2002. агитовао по 135 села и заселака широм Србије. Воја моју помоћ заборавити неће и дариваће нам понеко посланичко место у парламенту. Отићићемо код Воје ви, докторе Вуксановићу као председник НДС-а и ја, као почасни и постхумни председник СЛС-а.

П.НДС.
(Вукса): А, не – ја ћу отићи сам, односно ја сам већ био код њега те је непотребна да га узнемиравам у манастирском тиховању а, бога ми, почео је и божићни пост.

П.П.С.
(Никола): Дакле, ја сџм да вадим кестење из ватре, сџм да носим врући кромпир, сџм да хватам речног рака из Колубаре...

Одједном, одозџо зачу се лелујав џлас – їио је дух Воје Кошїунице (у даљем їиексїиу ДУХ), који се, будући бесїелесан, као и сви духови, не види али се иїекако чује (као из оне їесме: нисмо џа видели ал' смо чули џласе).

- ДУХ: Ко ме то узнемирава у мом манастирском тиховању? Таман сам се смирио у свом Кумровцу, пардон, Коштунићима у спаваћници “Анђелије”**, кад оно зачух да ме призивате. Надам се да имате ваљане разлоге за то. Ваљане и правно утемељене...
- П.С.
(Даја): Ваљало би победити на изборима – ваљда је то ваљано?
- П.НДС.
(Вукса): Како то смете, докторе Дајч, да прекидате излагање Војиного духа – то је нечувена дрскост?
- ПП.НДС.
(Јанко): *(Као одјек)*
Како то смете, докторе Дајч, да прекидате излагање Војиного духа...
- П.С.
(Даја): Господине Јанковић, само када ставите бХЛ пандурску униформу коју носите на маневрима по Чубури плашећи голубаре можете и мене малко застрашити. Војин дух, ипак, никада није био комуњарски – то је дух демократске дебате и правне државе и он ће то разумети. А што се комуњара тиче – “ни живих се нисам боја”, кад су били за ужаса, а, камоли мртвих паса!” Или да можда парафразирам ону турску пословицу “Арнавут олан – адам оглан: комуњара није човек, а ако то и постане, то му не приличи”.
- П.НДС.
(Вукса): Ми оваква понижавања не морамо да трпимо – одлазимо одавде!
- ПП.НДС.
(Јанко): Одлазимо одавде!
- П.П.С.
(Никола): Господине Дајч, вашим понашање угрожавате наше коалиционе споразуме, како онај са ДСС тако и овај са НДС! Па, како ћемо сад на изборе?
- П.НДС.
(Вукса): *(Довикујући с врати)*
Ја са вама, због овог Дајча, не излазим заједно. Ево, нудим Воји свог подпредседника и још пар часних људи. За себе не тражим ништа – само место градоначелника Београда ил’ управника Новог гробља пошто тамо Београђана ем има више – ем су послушнији од ових живих.
- ДУХ: Молитве ће вам бити услышене, прихватам да овог дебелог ставим на листу као и оне часне људе што поменуште. Ако су они ваљани и часни, као што тврдите, биће то једини часни људи у народној скупштини, што и није лоше за почетак обнове правне државе. И свети Петар и Павле су били довољни да одрже хришћанство. Ко још хоће да збори?

** Мајка војводе Живојина Мишића.

П.П.С. (Никола): И ја ћу са вама, Војин душе, нећу ваљда са овом странком која допушта свом портпаролу да се понаша невоспитано и дрско. Гори је тај од оног Милана Божића који ме је издао за тридесет сребрњака одн. флашу вискија.

ДУХ: И ваше ће молитве, брате Никола, бити услышене –бићете пети на листи као ванстраначка личност, као Радош Љушић, Жика Обретковић и Нићифор Нинковић, наравно, само ако се ваша странка сложи.

СРПСКА ЛИБЕРАЛНА СТРАНКА

(сви скупа, у један глас, осим малог Радојице и портпарола др Дајча):

О Никола, благословен си ти међу људима и благословено је твоје пето место на листи оца нам Војислава. Добро Бог оцу Војиславу није подарио децу, али сви смо ми његова деца, семе Израилово, и напунићемо свет. Дај Боже да се Срби сложе, умноже и обоже! Алилуја браћо! Амин!

ДУХ: Доста сам говорио – хауг! Пардон, кирије елејсон и амин!

То Војин дух изрече и несјиаде нагло као шиио се и ѿјавио. Просјорију најусјиише П.НДС, ПП.НДС, а бога ми, и П.П.С. Насјиа мук. После дуже ѿаузе зачу се Косјин глас.

П.Г.О. (Коста): Пошто сте тако, докторе Дајч, отерали Николу и Вуксановића, а, бога ми, и Војин дух утече, шта предлагете сада?

П.С. (Даја): Да изађемо самостално на изборе под називом “СЛС – Коста Чавошки”!

П.Г.О. (Коста): То не бива! Главни је одбор управо, такорећи акламацијом, пристао на предлог Војиног духа!

П.С. (Даја): Ма није био то Војин дух. Имам и ја своја обавештења – Никола је трбухозборац. Он је то, кобојаги причао са Војом одн. Воја са њим а пре тога са оним “чистим лицем”. Све је то трбухозборство које је Никола изучавао код Самоједа, Калмика и Чукча. Он је, уосталом и положио камен-темљац оном калмичком будистичком храму код Црвеног крста.

П.Г.О. (Коста): Али ми смо јасно чули да глас Војиног духа долази са неба. И то је заиста био Војин дух – ваљда препознајем ја глас свог кума. Уосталом и да то није тако, ми смо одлучили а моја се не пориче!

ОСТАЛИ ЧЛАНОВИ СЛС:

(У истјии глас)

Ни наша, ни наша се не пориче!

П.С. (Даја): Онда, дакле, не излазимо на децембарске изборе под вашим именом?

П.Г.О.
(Коста): Мога имена неће бити ни у наслову нити на првом нити двеста педесетом месту листе! Уосталом ја сам дао и неопозиву оставку на место председника главног одбора. Иначе ја остајем у странци и подржаћу је у свему.

П.С.
(Даја): У свему осим кад треба да изађе на изборе.

П.Г.О.
(Коста): То је моје легитимно либерално право – ја сам прави српски либерал. Уосталом нећу да се брукам врло вероватним изборним поразом нити да кршим своју реч – нисам ја вероломан као мој кум.

П.С.
(Даја): Највећа је брука не борити се за своју странку на изборима!

В.Д.П.С.
(Радојица): Нећемо одустати, докторе Дајч, борићемо се до последњег даха и ући у Народну скупштину!

П.Г.О.
(Коста): Мене не мешајте у то – ја сам рекао – хауг!

П.С.
(Даја): Ви рекосте “хауг” а шта ми да кажемо. Са ким да се удружимо, пошто сами, без вас, не можемо? Са Вуком и Вељом па да нас уцмекају на Равној гори? Са Тадићем и Угљанином па да нас уштроје у неком новопазарском хамаму? Са Шешељом, па да нас закључају голе у хашкој хапсани са Карлом дел Понте? Са Милошевићем па да нас протерају у Киргизију. Са Геј-17 па да нас испоруче пећерима и Локици?

В.Д.П.С.
(Радојица): Ни са ким – излазимо сами, паметни смо и поштени – зна Србија!

П.С.
(Даја): Ама, мали Радојице, ниси више у ДСС-у. Не зна Србија. Ништа она више не зна – потпуно је слуђена и зато јој се све ово враћа и дешава.

Одједном се зачу са неба ѓлас Војиноџ духа.

ДУХ: Јој вама, српски либерали
где ћ’те сада, куда ћете?
Ја л’ у Гору – пећери су тамо,
ја л’ и Равно – у равно ће сићи.
Пећер гмиже али по тлу гмиже
најбоље је бежат’ под облаке –
пењите се на вешала танка!

Дух ѿо хукну – све замукну! По сцени се ѓустѿа маџла ѿроли, несѿа дичних српских либерала, суво ѓрање ѓде цвешаше цвеше.

КРАЈ ДРУГОГ ЧИНА

ТРЕЋИ ЧИН

Сцена у маџли, заправо облацима. Чују се само гласови духова српских либерала одн. српских либералних духова.

- П.Г.О.
(Коста): Ех, господине Дајч, јесте ли се сада уверили да Никола није трбухозборац и да је говорио истину. Познајем ја Николу – он је човек од речи и да смо га слушали не бисмо сада били овде.
- П.С.
(Даја): Шта нам фали овде – ту смо међ’ небеским Србима – цар Лазаром и Милошем Обилићем. Боље је овде друштво него доле.
- П.Г.О.
(Коста): Кад већ поменусте “доле”, погледајте мало боље. Сва Србија слави победу Војиног духа!
- Б.П.И.О.
(Пера): Говорио сам ја да ће Коштуница победити. Да не би овога Дајча и ми би смо били доле и славили победу са њим.
- П.Г.О.
(Коста): Ма ко прича о Коштуници – победио је Шешел, одн. Шешелев дух из Хага.
- Б.П.И.О.
(Пера): Па како из Хага да влада Србијом?
- П.Г.О.
(Коста): Духови све могу. Титов дух је до недавно владао Србијом из Кумровца па ће ваљда исто тако и овај дух владати из Хага. Уосталом против духова се ништа не може. Зар Христов дух није више од две хиљаде година владао земљом док га коначно бомбардовањем Србије 1999. нису уништили. Надам се да ће Војин дух бити добар према мени – ја сам га примио код себе када је дошао из Сарајева са коферчетом повезаним канапом, и спавао је у кујни, поред фуруне, као руска бабушка.
- П.С.
(Даја): Али другови ловци, што би рекао барон Минхаузен, зар нисмо и ми духови? Хајде да се стуштимо на Србију. Тамо су само два духа а нас је много. Зар заједно нисмо јачи од Војиног духа из Хага и најмилијег му опозиционог духа Воје из Коштунића. Овога пута извесно побеђујемо. Ослободићемо Србију Војиних духова и завладаће српски либерални духови. Напред, у победу!

И ипак Србијом завладаше духови српских либерала!

КРАЈ